

'Als ik thuiskwam, nam ik mijn angsten mee'

Op haar 18e was Eefje in de 'spirituele wereld' beland, nadat ze had gebroken met de Rooms-katholieke kerk waarmee ze was opgegroeid. 'Op 4-jarige leeftijd ben ik geadopteerd. Vanuit Colombia kwam ik als kind in een Schiedams gezin. Rooms-katholiek. Op Eerste Kerstdag, kort na aankomst, werd ik gedoopt. Ik herinner me dat nog goed. Ook aan de andere katholieke rituelen, later, de eerste communie en het vormsel bewaar ik positieve herinneringen. Mijn adoptie-ouders hadden een groot gezin; er gebeurden dingen die niet door de beugel konden. Dat heeft er aan bijgedragen dat ik de kerk de rug heb toegekeerd.

Omdat ik in een wereld zonder geloof niet kan ademen, ging ik de spirituele kant op. Er ging een wereld voor me open: hypnose, regressietherapie, paranormale therapie, etcetera. Ik vond sommige rituelen wel erg lijken op die van de kerk. Mediteren leek op bidden, een andere handeling op het sprenkelen met wijwater. In mijn gedachten bleef ik steeds 'kijken en vergelijken'. Ondertussen was ik er wel zo serieus mee bezig, dat ik koos voor een opleiding, om er mijn brood mee te verdienen. Maar als ik dan 's avonds thuis kwam, nam ik mijn angsten mee. Dat contact met de geestenwereld vond ik beklemmend; alsof ze altijd bij je waren, achter je, onder je, boven je...

Zoals ik zei, diep van binnen had ik regelmatig het gevoel: het klopt niet. Een gesprek met een christelijke vriendin zette me aan het denken. Toen ik haar vroeg 'Waarom geloof jij eigenlijk?', antwoordde ze: 'Wat er in mijn leven ook gebeurt, ik hoef niet bang te zijn. God is altijd bij me.' Dat triggerde me, omdat angst een behoorlijke realiteit in mijn leven was.

De kerk hier vlakbij bracht foldertjes rond over een cursus 'christelijk geloof'. Dat leek me wel wat, maar voordat ik kon reageren, was ik het blaadje kwijt. Zeker ergens op een stapel paperassen beland in de kamer of de keuken. Ik wilde best wel weer eens naar een kerk, de drempel was alleen zo hoog... Een paar weken later vond ik het foldertje terug - ik geloof niet in toeval - en heb meteen gebeld. Ja, ik kon me nog aanmelden.

Vanaf dat moment ging het in een sneltreinvaart. Tuurlijk moest ik als Rooms-katholiek meisje wennen, in die protestantse kerk. Geen wierook, geen kaarsen, geen Maria, en het Onze Vader, net even anders. Het belangrijkste verschil was dat ik mijn geloof in God hervond en daarmee verlost werd van mijn angsten. Of ik nu blij of verdrietig ben, boos of teleurgesteld, God is bij altijd bij me. Hij geeft me kracht.

Achteraf zie ik dat ik nooit los ben geweest van God. Onlangs herlas ik mijn scriptie voor de opleiding tot regressietherapie. 'Ook al biedt de spirituele wereld veel interessants, ik kan niet zonder God'. Ik kon me die formulering niet zo herinneren, maar het is waar: God is de rode draad in mijn leven. Ook al heb ik geprobeerd Hem uit mijn leven te schoppen, te slaan, al heb ik tijden gekend waarin ik niets meer met Hem te maken wilde hebben, Hij is altijd gebleven.'

Met de kennis van nu constateer ik dat God me voor veel kwaad heeft behoed. De praktijk voor paranormale therapie die ik samen met een vriendin wilde opzetten, kwam niet van de grond. Ook andere pogingen om me verder in de spirituele wereld te verdiepen, liepen spaak.

In maart vorig jaar heb ik belijdenis gedaan in de kerk. Zo heel vreemd vonden mijn huisgenoten dat niet eens. Mijn man zei, toen ik me wilde aanmelden voor de christelijke cursus: 'Dat verbaast me niets, dat je had je al veel eerder moeten doen.' En mijn kinderen zeiden: 'Mam, geloven, dat heb je toch altijd al gedaan?'

Elke keer voordat Eefje als paranormaal therapeut cliënten ontving deed ze een schietgebedje. "Wilt U me helpen, dat ik mensen geen pijn doe?" bad ik dan. Ik heb mijn klanten nooit kwaad gedaan, maar toch was het niet zuiver. Diep van binnen voelde ik: het klopt niet.'

"God is de rode draad in mijn leven"

